

LXXXVIII

La llet blanca de la lluna
me la bec a poc a poc.
Devoro flors d'una a una,
entaulada, com per joc.
D'enveja, un núvol s'esberla.
Gotes de color de perla
m'esquitxen nas i cabells.
I me'n vaig. Poso la lleva
i em tanco dintre la meva
illa dels lliris vermells.

Rodoreda, Mercè. "LXXXVIII" . *Agonia de llum*. Angle editorial. Barcelona, 2002.